

Snahy o zrovnoprávnění partnerů stejného pohlaví se svazky manželskými respektive soužitím heterosexuálních párů započaly již v roce 1996. Vytvoření samostatné právní normy pak následovalo v roce 1998. První návrhy z let 1998 a 1999 neřešily problematiku komplexně, ale zabývaly se pouze obecným uzákoněním partnerského soužití. I když řadu otázek vázajících se na soužití homosexuálních párů bylo vždy možno dílčím způsobem řešit dle stávající občansko právní úpravy, neustávala aktivita sdružení homosexuálů usilovat o vlastní zákonnou normu.

Za nejzdařilejší návrh zákona o registrovaném partnerství lze považovat návrh z roku 2001, který řešil tuto problematiku nejkomplexněji. Z tohoto návrhu následně všechny další zákonodárné pokusy vycházely a i dnes již schválený, v pořadí sedmý, návrh zákona o registrovaném partnerství je v některých svých ustanoveních s tímto návrhem naprosto totožný.

Schválení tohoto návrhu bylo velice obtížné, stejně jako tomu bylo u předešlých návrhů. Poslanecký návrh podaný sněmovně na jaře roku 2005 byl schválen ve třetím čtení 16.12.2005 a byl postoupen senátu, který ho schválil 26.1.2006, poté však byl zákon vetován prezidentem republiky, a tedy bylo k jeho schválení třeba získat absolutní většinu v poslanecké sněmovně, tedy stojedna hlasů. Veto Václava Klause bylo přehlasováno dne 15.3.2006, nejmenším možným počtem hlasů, poté, co se diskuse nad tímto zákonem přenesla z oblasti věcné a eticko - morální do polohy víceméně politické. I průběh hlasování byl zdoluhavý a než se dospělo k úspěšnému schválení tohoto zákona bylo nutné hlasování pětkrát opakovat. S ohledem na postup ČSSD, se situace ve sněmovně vyvinula tak, že i někteří ze skálních stoupenců tohoto zákona pro něj nakonec nehlasovali.

Schválení tohoto zákona bylo tímto postupem značně znehodnoceno, a i když bylo možné předpokládat, že by i bez politizace došlo k jeho přijetí, lze očekávat, že proces schvalování bude vždy spojován se vzniklou politickou situací.

Česká republika se přijetím zákona o registrovaném partnerství přiřadila k ostatním liberálně smýšlejícím zemím jako je Velká Británie, Dánsko, Finsko, Německo, Norsko, Švédsko, Švýcarsko, Island a Nový Zéland, které již obdobné normy přijaly. Také se tímto stala první postkomunistickou zemí, která má ve svém právním řádu zařazenu zákonnou úpravu homosexuálních vztahů.